

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Alexandra Šímy a soudkyň JUDr. Vladimíry Ladmanové a Mgr. Miroslavy Jarošové ve věci

žalobkyně:

Ing. [REDACTED] narozená dne [REDACTED]
bytem [REDACTED], [REDACTED]
zastoupená advokátkou JUDr. Danou Kolaříkovou
sídlem Bedřicha Smetany 139/1, 301 00 Plzeň

proti

žalované:

Agricoltori Tachov V, a.s., IČO 05999642
sídlem Vojtěšská 211/6, 110 00 Praha – Nové Město
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Adamem Černým, LL.M.
sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha 2

pro zaplacení částky 246 589 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 19. 3. 2021, č. j. 4 C 324/2020-74,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v části odvoláním napadené, tedy ve výroku pod II a III, potvrzuje.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 7 018 Kč a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku JUDr. Ing. Adamu Černému, LL.M.

Odůvodnění:

1. Výše označeným rozsudkem soud prvního stupně žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vocelková.

částku 225 517,72 Kč s příslušenstvím do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I). Ve výroku pod II, ohledně částky 21 071,28 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 21 071,28 Kč od 1. 4. 2018 do zaplacení, žalobu zamítl. Žalované pak pod výrokem III uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 43 597,35 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Dany Kolaříkové.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, jímž brojila proti výroku pod II, tedy výroku, jímž byla zamítnuta její žaloba co do částky 21 071,28 Kč s příslušenstvím. Odvolání pak směřovalo i proti incidenčnímu výroku o nákladech řízení.
3. Žalobkyně se žalobou podanou dne 9. 12. 2020 domáhala uložení povinnosti žalované zaplatit jí částku 246 589 Kč s příslušenstvím jako odstupného podle § 67 odst. 1 písm. c) zákoníku práce. Žalovaná odstupné žalobkyni nevyplatila ani na základě předžalobní upomínky ze dne ■. 11. 2020. Měsíční mzda žalobkyně činila 75 000 Kč a rozhodným obdobím pro výpočet průměrného měsíčního výdělku je 4. čtvrtletí roku 2017. Průměrný výdělek žalobkyně za toto období činil 82 196,33 Kč se započítáním i poměrné části pololetní odměny, která je podstatná pro výpočet průměrné mzdy ve 4. čtvrtletí roku 2017. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že mezi společnostmi E ■ s r. o. jako zaměstnavatelem a žalobkyní jako zaměstnancem byla dne ■. 12. 2015 sjednána pracovní smlouva na dobu neurčitou s tím, že žalobkyni náležela mzda ve výši 75 000 Kč měsíčně. Ke dni 2. 10. 2017 došlo k prodeji části závodu E ■ s r. o. žalované a v souvislosti s tím došlo k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů týkajících se žalobkyně na žalovanou. Z rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 7. 7. 2020, č. j. 4 C 13/2018-242, a rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 10. 2020, č. j. 15 Co 205/2020-283, pak vyplývá, že žalovaná nebyla oprávněna jednostranně snížit mzdu žalobkyně, dále bylo možné vzít za prokázané, že pracovní poměr žalobkyně skončil uplynutím doby dne ■. 2. 2018 a to z důvodů uvedených v § 339a odst. 1 zákoníku práce. Právo na odstupné podle § 67 odst. 1 zákoníku práce tedy žalobkyni náleží, a to ve výši trojnásobku jejího průměrného výdělku, jelikož její pracovní poměr u zaměstnavatele trval více než 2 roky. Soud pak podrobně zdůvodnil určení výše průměrného výdělku, zdůvodnil rovněž výpočet žalobkyni náležejícího odstupného, jakož i splatnost odstupného.
4. Pokud jde o výrok, jímž zamítl žalobu do částky 21 071,28 Kč s příslušenstvím, argumentuje soud prvního stupně tím, že se neztotožnil s výpočtem odstupného předloženým žalobkyní a nezohlednil ve výpočtu průměrné měsíční mzdy pololetní odměny vyplacené ve výplatní pásce za červenec 2017. Rozhodným obdobím pro určení průměrného výdělku je předchozí kalendářní čtvrtletí, a pokud tedy pracovní poměr skončil ke dni ■. 2. 2018 je posledním předchozím kalendářním čtvrtletím 4. čtvrtletí roku 2017. Pololetní odměna vyplacená v červenci 2017 nemohla být vzata v úvahu, kdy je ustáleným zvykem, že odměna se vyplácí zpětně za vykonanou práci a nikoliv předem. Pokud tak byla v červenci 2017 vyplacena pololetní odměna, dospěl soud k závěru, že tato byla vyplacena za 1. pololetí roku 2017, tedy za období leden – červen 2017 a nikoliv dopředu na 2. pololetí.
5. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, jímž brojila výlučně proti výroku II a v němž konstatovala, že nelze akceptovat závěr soudu prvního stupně, podle něhož není možné zohlednit pololetní odměnu vyplacenou v červenci 2017 do průměrného výdělku za poslední čtvrtletí 2017. Žalobkyně nechala zpracovat znalecký posudek ke stanovení výše odstupného podle § 339 odst. 2 v souvislosti s § 67 odst. 1 zákoníku práce a to znalcem z oboru ekonomika, odvětví mzdy se zvláštní specializací náhrady za ztrátu na výdělku při úrazech a nemocech z povolání. Žádala, aby tento znalecký posudek předložený současně s odvoláním byl proveden jako důkaz v odvolacím řízení, neboť má za to, že soud při výpočtu odstupného pochybil. Žalobkyně zastává stanovisko, že je nutné vycházet z pravděpodobného výdělku, do průměrného výdělku dotčeného zaměstnance má být promítnuta jakákoliv jeho složka, která se u něj v minulosti uplatňovala, odkazujíc při tom na relevantní judikaturu Nejvyššího soudu. Na základě toho učinila žalobkyně odvolací návrh, jímž žádala změnu napadeného výroku rozsudku

soudu prvního stupně, případně zrušení tohoto výroku a vrácení věci k dalšímu řízení.

6. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek v části odvoláním dotčené, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o. s. ř.), vzal v úvahu důvody uváděné v odvolání žalobkyně, přihlédl k vyjádření žalované, která žádala potvrzení napadeného výroku rozsudku soudu prvního stupně, konstatujíc jeho věcnou správnost, a dospěl posléze k závěru, že odvolání žalobkyně nelze považovat za důvodné.
7. Rozsudkem Okresního soudu v Tachově ze dne 7. 7. 2020, č. j. 4 C 13/2018-242, bylo určeno, že k rozvázání pracovního poměru žalobkyně Ing. ██████████ výpovědí ze dne ████████ 12. 2017 došlo z důvodu podstatného zhoršení jejích pracovních podmínek v souvislosti s přechodem práv a povinností z pracovněprávních vztahů z původního zaměstnavatele ██████████ s r. o. na přejímajícího zaměstnavatele Agricoltori Tachov V, a.s. Žaloba, kterou se domáhala žalobkyně zaplacení částky 146 923 Kč s příslušenstvím, byla zamítnuta.
8. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 10. 2020, č. j. 15 Co 205/2020-283, byl výrok rozsudku soudu prvního stupně určující, že k rozvázání pracovního poměru žalobkyně u žalované došlo z důvodu podstatného zhoršení jejích pracovních podmínek v souvislosti s přechodem práv a povinností z pracovněprávních vztahů z původního na nového zaměstnavatele, potvrzen. V odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu bylo uvedeno, že žalobkyni náležela mzda ve výši 75 000 Kč měsíčně na základě smluvního ujednání mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, které nebyl oprávněn zaměstnavatel jednostranným jednáním měnit.
9. Žalobou podanou dne 9. 12. 2020 se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení odstupného ve výši 246 589 Kč s příslušenstvím. Jak již uvedeno, výrok rozsudku soudu prvního stupně, jímž žalovaná byla zavázána zaplatit žalobkyni částku 225 517,72 Kč s příslušenstvím, nabyl právní moci. Pokud jde o předmět odvolacího řízení, tedy nárok žalobkyně na zaplacení částky 21 071,28 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 1. 4. 2018 do zaplacení, ztotožňuje se zcela odvolací soud se skutkovým i právním závěrem soudu prvního stupně. Považuje za pregnantně a srozumitelně vyjádřený názor, jakým postupem a za využití jakých relevantních zjištěných údajů bylo třeba využít k výpočtu odstupného. Sice stručné, nicméně logické je zdůvodnění, proč do základu výpočtu průměrného výdělku za 4. čtvrtletí roku 2017 nebyla zařazena vyplacená odměna žalobkyni v červenci 2017. Tato odměna vskutku náležela za vykonanou práci v 1. pololetí roku 2017 a postrádá logiku zohledňovat jí při výpočtu průměrného výdělku ze zákonem stanoveného základu, jímž je čtvrtletí předcházející okamžiku skončení pracovního poměru. V této souvislosti je třeba připomenout rozhodnutí NS ČR sp. zn. 21 Cdo 58/2005, jehož závěry lze využít při aplikaci § 355 odst. 1 zákoníku práce, tedy při úvaze, zda bylo nutno vycházet z pravděpodobného, nikoliv skutečného, výdělku žalobkyně.
10. S odkazem na stanovisko vyjádřené v rozhodnutí ÚS sp. zn. IV ÚS 1652/14 tedy odvolací soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházející ze skutkových i právních závěrů, s nimiž se odvolací soud ztotožňuje. Napadený výrok rozsudku soudu prvního stupně tedy podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
11. Účastníci byli při posledním jednání před soudem prvního stupně poučeni (respektive nevyužili možnosti být poučeni) ve smyslu § 118b a § 119a o. s. ř. o koncentraci řízení. Způsob výpočtu a výše požadovaného odstupného byly od počátku řízení předmětem dokazování a nic nebránilo žalobkyni obstatat důkaz znaleckým posudkem a uplatnit jej jako důkaz v řízení před soudem prvního stupně. S odkazem na ust. § 205a písm. d), e) o. s. ř. odvolací soud konstatoval, že předložený znalecký posudek jako součást odvolání žalobkyně není v odvolacím řízení přípustný.
12. Výrok o nákladech řízení odvolací soud rovněž potvrdil, neboť vychází ze správné aplikace § 142 odst. 2 o. s. ř., respektuje procesní úspěch té které strany v řízení, vyšší nákladů a jejich specifikaci řádně zdůvodňuje.

13. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení byla žalovaná zcela procesně úspěšná a proto jí náleží náhrada nákladů účelně vynaložených, sestávající z odměny za právní pomoc advokáta a to za 2 úkony po 1 980 Kč (ze základu ve výši 21 071,28 Kč), dále za 2 režijní paušály po 300 Kč a dále na hotových výdajích – jízdném 1 240 Kč, tedy celkem 5 800 Kč a dále na DPH 1 218 Kč, tedy celkem 7 018 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání při splnění podmínek § 237 a § 239 o. s. ř. V takovém případě může účastník podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Podle ust. § 241a odst. 1 o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Plzeň 18. srpna 2021

JUDr. Alexander Šíma v. r.
předseda senátu